

Egérkaland

írta Erdélyi Bálint

Az ablakon beáradó reggeli fűillat, a rét harmatos virágainak semmihez sem hasonlítható fanyar szaga megcsiklandozta Anne orrát. Korán volt, még épp csak éledeztek a madárcák, de a napfény már csíkokat rajzolt a manzárdszoba kopottas falára. Anne felébredt, de szemét még csukva tartotta, úgy is érezte a rávetülő nap békés bökdösését. Sóhajtott egy elégedett, arca mosolyra húzódott és számba vette az aznapi teendőket. Lelke ujjongott az előtte álló nyári nap izgalmaiért. Kinyitotta szemét, és örömmel nyugtázta a napsütést. Szerette ugyan az esőt is, főleg annak illatát, a föld kipárolgását, de azzal is tisztában volt, hogy esőben körülményes lenne Dianával találkozni.

Lement a konyhába, ahol Marilla már hajnal óta tüsténkedett, és az asztalon hagyott edényekből látszott, hogy Matthew is befejezte már reggelijét, feltehetőleg azóta a pajtában tevékenykedett, a jószágoknál.

– Jó reggelt, Marilla! – köszönt illemtudóan, majd rögtön hozzátette: – Neked is szép ébredést, Piroska!

Az ablakpárkányon sütkérező muskátli mintha kicsit megemelte volna a fejét és királynőien bölintott. Legalábbis Anne így látta, ezért csinált egy pukedlit.

– Hát ezt meg hol tanultad, te lány! – zsörtölődött Marilla – Már kora reggel bolondozol!

– Ó, Diana egyik könyvében olvastam egy szolgálólányról, aki a királyi udvarba került, és így kellett kifejeznie a hódolatát az uralkodó felé. Ugye milyen elegáns mozdulat? Bár Josie Pye szerint csak azok tesznek így, akikben nincs elég tartás, de szerintem ez nincs így, ez csak egy köszöntés. Egy királyi fenséggel mégse lehet csak úgy kezet fogni... – csivitelte Anne a maga tizenkét évének minden lelkesedésével.

– Jaj, Anne, mi lenne ha egyszer a szádat evésre is használnád? – csóválta fejét Marilla. – Itt van egy bögre meleg tej, hozzá a tegnapról maradt almás keksz, láss hozzá!

Pár percig csak a keksz ropogó zaja hallatszott, időnként megtörve egy-egy elégedett kortyintással. Anne sietve, de jóízűen reggelizett, bár szeme közben már a falakon túl járt, alig várta, hogy a szokásos napi munkákon túl legyen, és imádott barátnőjével együtt kószáljanak a Gyümölcsös-lejtő környékén.

Kapkodva mosogatott, és a megszáradt ruhák összehajtogatásánál is lett volna kivetnivaló munkáján, de Marilla ezen a szép és derűs reggelen elnéző volt, csak magának, befelé dörmögött, hogy milyen szeleburdi ez a lány.

– Kész vagyok mindennel, Marilla! – lelkesedett Anne. – Mehetek játszani? Csak itt leszünk a közelben Dianával. Gyakorolnunk kell a vasárnapi iskola előadására. Már biztos vár is rám, és nem tudja hol maradok ilyen sokáig!

– Menj csak – felelte engedékenyen Marilla –, de ebédre azért gyere haza, és ne három órakor, mint a múltkor. Nem fogom a kedvedért kétszer melegíteni az ételt. Meg kell tanulnod pontosnak lenni, az ég tudja, hányszor kértelek már erre.

– Igaz, igaz – válaszolt bűnbánóan és kényszeredetten Anne –, de most biztos időben itthon leszek, a múltkor is csak azért késtem, mert egy békát figyeltünk a patakparton, és olyan muris volt, mikor felfújta az arcát és hangosan brekegett. Utána sokáig mi is próbálkoztunk Dianával, és mondhatom, senki nem tud úgy brekegni, mint Diana! Na persze a békákat kivéve. Megmutassam, hogyan kell brekegni?

Marilla arca széles mosolyra derült. – Na, az hiányzik még! Ma brekegni akarsz, holnap meg majd rőfögni! Majd akkor szólj, ha egy halat tudsz utánozni. Egyébként az előbb még úgy siettél, most meg itt csacsogsz, pedig állítólag Diana vár téged a kert végében.

Anne a homlokára csapott, két kezébe fogta ruháskájának szélét és már iramlott is lefelé a lejtőn. Vörös haja csak úgy lobogott utána, és apró természetéhez képest nagy ugrásokkal közeledett Diana felé, aki már valóban ott várakozott a hídnál. Lélekszakadva érkezett meg, úgy kapkodta a levegőt, hogy megszólalni se tudott.

– Húúú, de siettél, Anne, csak nem történt valami érdekes? – érdeklődött Diana azzal a nem titkolt vágyal a szemében, hogy valami érdekes és titokzatos dolog jut a tudomására. Anne egyszerre bólogatott igent és nemet, ami nagyjából úgy nézett ki, mintha reggeli torna gyanánt fejkörzéseket végezne. Diana nem is értette, és elkerekedett szemmel figyelte eme különös mozdulatokat. Mikor Anne kapkodó levegővétele végre csillapodott elmagyarázta, hogy először igent bólogatott arra, hogy valóban sietett, majd nemet arra, hogy történt-e valami szokatlan. Ezen jót vidultak, és a két lány mosolya bárki számára elárulta volna, mennyire örülnek egymásnak.

Leheveredtek a fűre, kezüket a fejük alá tették és nézték a kék eget. Azon ritka pillanatok egyike volt ez, mikor mindketten hallgattak. Diana amúgy is hallgatagabb típus volt, és örömmel engedte, hogy Anne legyen a társalgás irányítója. Ám most Anne-nek is elállt a szava, ahogy áhítattal szemlélte az ilyen-olyan formájú, különös bárányszerűket. Igazán kedves és pajkos pamacsok voltak ezek, hát meg egy olyan lány számára, akinek a képzelete annyira szárnyaló volt, mint Anne-é.

– Az ott egy sárkány! – súgta halkán, majdnem riadtan, nem is annyira Dianának, mint saját magának. – Az meg ott jobbra mintha egy királylány lenne. A sárkány biztos el akarja emészteni a királylányt. De akkor kell itt lennie egy lovagnak is. És addig meresztette szemét, tornáztatta képzelőerejét, míg valóban meg is találta, és ettől szemlátomást meg is nyugodott. Immár nem volt kétséges a mese végkifejlete.

Diana csak azt érezte, hogy valami halk pusmogás hagyja el Anne ajkait, és mikor odanézett valóban azt látta, hogy Anne szája mozog, és mintha valami imát mormolna.

– Mi lenne, ha meglátogatnánk Mrs. Lynde-et? – törte meg a csendet Diana, akinek a hosszú mélézés nem volt erőssége. – Úgy tudom tegnap vendégek voltak nála, és hátha maradt valami ízletes sütemény!

– Jaj, te torkos! – zökkent ki Anne az általa szőtt meséből, pedig képzeletben már ott tartott hogy a sárkány feje porba hullt, és jöhetett volna holtomiglan-holtodiglan fogadalom. – Pont Mrs. Lynde-hez? Majd megint ki fog minket oktatni a helyes viselkedésre!

– Az még nem vált senki hátrányára, ha megfogadta a tanácsom! – utánozta Diana Rachel Lynde hangját és fejhordozását. Ezen mindketten jót nevettek, és Anne immár könnyű lélekkel tápázkodott fel, hogy Mrs. Lynde háza felé vegyék az irányt. Ráérősen, kényelmesen ballagtak, megsimogatták a vadvirágok bókoló fejét, szemük beitta az adakozó természet káprázatos színeit. A nyár melege ott remegett a fűszálak között, sietős, dolgos rovarok tették dolgukat, lepkék szállkostak, és méhek döngicséltek. Minden olyan vidámnak, elevennek és könnyednek tűnt, mintha a Prince Edward-sziget az éden egyik szeglete lenne.

Ekkor egy éles sikoly hasított a levegőbe, és a két lány szinte megdermedt a döbbenettől. A hang határozottan Mrs. Lynde háza felől jött, de nem ismétlődött meg. A két fruska a nyaka közé szedte a lábát, és ahogy erejükből tellett szaladtak, hogy minél hamarabb segítségére legyenek annak, aki a sikolyt hallatta. Legnagyobb megdöbbenésükre kiderült, hogy az éles, szinte kislányos visítás nem mástól származott, mint magától Rachel Lynde-től, de ami még ennél is elképesztőbb és hihetlenebb volt, az maga a látvány ami fogadta őket. Mrs. Lynde egy szék tetején táncolt, kezében egy seprút tartva. Szemében riadalom honolt, fogai szinte vacogtak. Az ember azt hihette, magával az ördöggel találkozott, és az táncra kérte őt.

A lányok kicsit somolyogva, kicsit megszeppenve érdeklődtek, hogy vajon mi idézte elő ezt a szokatlan testhelyzetet. Mrs. Lynde még erősen zihálva, de azért egybefüggő szavakkal ecsetelte a történeteket.

– Éppen elhatároztam, hogy ebben a kellemes napsütésben itt a tornácon varrni fogok, és ki is hoztam a kosaramat, amiben a ruhaanyagok vannak, és akkor látom, hogy egyszer csak mozgolódni kezd a kosár. Egy egér dugta ki a fejét, de az is lehet, hogy patkány volt! Mrs. Lynde vett egy nagy levegőt, és ettől immár nyugodtabban tudta folytatni. – A Mindenható a megmondhatója, mennyire irtózom a rágesálóktól, de leginkább az egértől. Olyan rusnya, szőrös semmirekellők, mindenhova odapiszkítanak és ijesztően gyorsak.

– És most hol van a kosár? – kérdezte Anne, aki nem vesztette el a fejét. Diana ugyanakkor hátrált két lépést, mert bár nem akart gyávának bizonyulni, de a hős szerepére sem áhítozott.

– Honnan tudjam én azt! – jött a felháborodott válasz. – Úgy eldobtam, hogy azt se bánom, ha sosem találjuk meg. De ettől még nem merek lejönni, mert az egér bármikor rám ugorhat!

– No hiszen... – gondolta Anne –, ugyan miért akarna egy pöttöm egér ráugrani egy kilencven kilós asszonyságra! Több esze van annak!

Szétnézett a tornácon, és valóban, egy láda mellett, a fal tövében meg is lelte az említett kosarat. Szabályos, szép kerek kosár volt, aljával az ég felé fordulva. És mintha valami bátortalan fészkelődő mozgás is lenne alatta. Anne kicsit megpiszkálta a kosarat, méltatlankodó cincogás volt rá a válasz.

– Semmi baj, Mrs. Lynde, nem tud megszökni ökelme, fogságba esett. Milyen szerencse, hogy nem félek az egerektől, mióta egy hasonszőrű belefúladt a pudingöntetbe. Tulajdonképpen egy egész falka egérrel megbirkóznék, csak pók ne legyen! A pókoktól valahogy irtózom, de az egerek igazán kedves nemzetség. Olyan helyesen mozog az orruk... bár annak, amelyik a pudingban lelte halálát, annak már persze nem mozgott... – feledkezett bele meséjébe Anne, és csak Mrs. Lynde felcsattanó hangja zökkentette ki belőle.

– Annyi egeret fojtasz vízbe vagy pudingba, amennyit csak akarsz, csak ettől szabadíts meg! – fogta könyörgőre Mrs. Lynde, és jelen helyzetében még azon se döbönt meg, hogy kerül egy egér pudingöntetbe.

Anne kért egy nagyobb szájú üveget, amit meg is talált a kamra egyik polcán. Az üveget aztán a kosár mellé tolta, majd kicsit megemelte a kosarat, és a fölösleges réseket az üveg jobb és bal oldalán a szanaszét heverő rongyokkal betömökdte. Kisvártatva – miközben Mrs. Lynde és a két gyerek immár kíváncsi érdeklődéssel, távolabbról figyelték a fejleményeket – egy szimatoló orrocaska jelent meg az üveg peremén. Bizalmatlan, visszakozásra kész mozdulatok voltak ezek, de egyúttal a szabadulásba vetett hit reménye. Aztán egyszer csak az üvegben találta magát az egér, és vadul kaparta annak falát. Nem értette minek ütközött, és hogy lehet, hogy látja a menekülés útját, de mégsem tud tovább haladni. Anne gyorsan odaugrott, talpára állította a méreteres üveget, majd lefedte az immár egértelenített kosárral. Büszkén nézett Mrs. Lynde-re, és diadalittas hangon mondta:

– Ez se fog több galibát csinálni önnek, Mrs. Lynde!

– Hálistennek! – sóhajtott Rachel Lynde és nehézkesen lekecmergett a székről. – Köszönöm neked, Anne. De kérlek, tüntesd el ezt a bestiát, mert addig nincs nyugtom, amíg itt látom. Aztán gyertek vissza és megvendégellek benneteket valami finomsággal.

Az étel említésére Anne arcára ijedség költözött és riadtan pislogott Dianára.

– Megígértem Marillának, hogy ma mindenképp hazaérek ebédre! Nem okozhatok neki megint csalódást, gyere, fussunk. Csak Mrs. Lynde felháborodott és aggódó hangja tudta megtorpanásra késztetni őket.

– Csak nem akartok engem itt hagyni ezzel a fenevaddal? Az egekre kérlek, vidd magaddal ezt az üveget, és az se baj, ha nem hozzátok vissza, csak szabadítsatok meg ettől az egértől!

Anne tehát felkapta az üveget egerestől, és már szaladt is. Diana alig tudott lépést tartani vele, és mindketten úgy lihegték, mint egy kiskutya. Félúton megálltak egy pillanatra, hogy útjára engedjék

a szürke bundás kiséget, aki szemvillanás alatt eltűnt a fűcsomók között. Csak arra volt idejük, hogy egy sajnálkozó búcsúpillantást vessenek az apró állat után, és már iparkodtak is tovább. Szerencsájukra nem késtek el. Marilla épp akkor tárta ki az ajtót, mikor ők is megjelentek a tornác végén, így elmaradt a fejmosás. A két lány elégedetten egymásra mosolygott, és vidám integetések közepette elbúcsúztak egymástól. Diana a Barry-birtok felé vette útját, Anne pedig huncut csillogással a szemében bevonult a konyhába.